

8. Иисусъ му казва: стани, вземи постелката си и ходи.

9. И той веднага оздравѣ, и взе си постелката и тръгна. Тоя день бѣше сѣбота.

10. Поради това Иудеигѣ думаха на исцѣрения: сѣбота е; не бива да си дигашъ постелката.

11. Той имъ отговори: който ме исцѣри, Той ми рече: вземи постелката си и ходи.

12. Попитаха го: кой е чловѣкътъ, който ти рече: вземи постелката си и ходи?

13. Но исцѣрениятъ не знаеше, кой е, защото Иисусъ се бѣ отдръпналъ между народа, що бѣше на онова мѣсто.

14. Послѣ Иисусъ го срѣщна въ храма и му рече: нѣ, ти оздравѣ; нелѣй грѣши вече, да те не сполети нѣщо по-лошо.

15. Чловѣкътъ отиде та сбзди на Иудеитѣ, че Иисусъ е който го исцѣри.

16. Затова Иудеитѣ гонѣха Иисуса и искаха да Го убиятъ, загдѣто вършеше това въ сѣбота.

17. А Иисусъ имъ думаше: Моятъ Отецъ досега работи, и Азъ работа.

18. Но Иудеитѣ още повече искаха да Го убиятъ, не само загдѣто нарушаваше сѣботата, но и загдѣто наричаше Бога Свой Отецъ, като правѣше Себе Си равенъ Богу.

19. На това Иисусъ отговори: истина, истина ви казвамъ: Синътъ нищо не може да твори Самъ отъ Себе Си, ако не види Отца да твори; защото, което твори Той, сѣщото твори и Синътъ.

Гл. 5. (10) Иерем. 17, 22. (17) Иоан. 9, 4; 14, 10. (18) Иоан. 7, 30.